

Mærke til, heller ikke har gjort Forsøg paa i Finantsloven, nemlig at skaffe dem nogen-
sommelst Erstatning, men jeg tror ogsaa, at den Erstatning, som de kunde vente at faa af den høitærede Finantsminister som Beredning for denne Ret, om man vilde afløse den, at den Godtgjørelse, hvorpaa de kunde gjøre Regning, vilde være yderst utilstrækkelig, yderst ringe i Sammenligning med den virkelige Værdi, denne Ret for Dieblisset har. Det, der som sagt, har stødt mig lidt, er, at man for de underordnede Betjentes Vedkommende uden videre ved et Pennestrog ophæver en faktisk Ret, de have havt, og det en forholdsvis meget betydelig, meget værdifuld Ret, uden at gjøre et eneste Skridt til at raade nogen-
sommelst Bod paa de Misligheder, man derved afstedkommer for disse Betjente. Det forekommer mig noget haardt. Naar en Mand har siddet nogle Aar i et Embede eller i det Hele har modtaget en Stilling under visse Lønningsvilkkaar, og vi da gjøre Forandring deri ved Lov, pleie vi dog altid at sige, at denne Lov ikke skal røre ved de nuværende Indehavere af de paagjældende Embeder, men at den kun gjælder for deres Efterfølgere. Jeg skalde som sagt ikke have det Ringeste imod, at Ministeren for Fremtiden affaar denne Ret for de Nyansatte, men hvad der er mig magtpaaliggende, er, at man enten lader Skovgræsningen vedblive, hvad jeg anser for fuldkommen uskadeligt, eller at man som sagt sørger for, at de faa nogen Godtgjørelse, noget Beredning for det store Indsnit, man her har gjort i deres Indtægter. Det er aldeles vist, at Mænd, som have havt et taaleligt Udkomme, ville blive bragte i den yderste Nød og Næringsfjor ved denne Foranstaltning. Den høitærede Finantsminister ryster paa Hovedet, men jeg har personlig undersøgt Forholdet, uden at jeg dog kan sige at have noget-
sommelst Tegnet til Paarørende i nogen-
sommelst Skovbetjent; det maa jeg udtrykkelig sige. Jeg har ligefrem næsten følt mig oprørt ved denne Handling — jeg siger ikke ganske — oprørt over, at Mænd og deres Familiers Ve og Vel i den Grad hænge i de Overordnedes Haand. Der er en anden Omstændighed, jeg ogsaa skal omtale. Det kan

gjærne være, at jeg tager feil, men det er da ligesaa godt at faa Feilen berigtiget. Det er nemlig en temmelig almindelig udbredt Mening i disse Kredse, at den Skrivelse fra Finantsministeren, jeg nys oplæste, egentlig har sit Udspring fra Driftsstyrelsen i Landet. Det i forrige Aar nedsatte Skovudvalg foreslog nemlig, at Skovriderne skulde miste Græsningseretten, for at de desto mere skarpt kunde føre Tilsyn med Græsningen i det Hele taget, altsaa saavel med de underordnede Skovbetjentes som med de Privates. De vilde derved sættes istand til at hævde den Politifororden, der skal være, og som Ministeriet ifølge denne Skrivelse har fundet ikke at være bleven gennemført. Da Rigtiget om dette Forslag kom ud i Skovene, sagde man, at, da Skovlønningssubvalget havde saadanne onde Planer, slog man sig sammen og sagde: Skulde vi miste Græsningseretten, skulle de, der ere under os, ogsaa miste den. Vi vide nok, hvorledes det i saa Tilfælde gaar; Sagen gik til de Næste, derpaa atter til de Næste og endelig til Finantsministeren, og Alt gik derefter ganske den samme Vej som et Bølgeslag, da det først var naaet til Administrationens allerhøieste Spids. Det kan gjærne være, at dette er en ren Feiltagelse, men jeg vil dog udtale det, thi det er bedre, at det bliver aabent omtalt og derefter imødegaaet til almindelig Efterretning, end at det skjuler sig rundt omkring i Krogene, og at man skal have endel — thi det gjælder kun endel — Skovridere mistænkte for en Slags Brødnid i denne Retning. Jeg er fuldt forvisset om, at, saasnart Skovriderne, der ere det nærmeste Politi i hver Skovkreds, ikke have Græsningseret, men faa Beredning for den og saaledes blive satte udenfor den Stilling, de nu have, nemlig at være medinteresserede i Græsningserettens Gjennemførelse, ville de gjøre deres Pligt, naar de gjøres ansvarlige for, at Græsningen finder Sted paa en omsynsfuld, en fornuftig og en efter Skovvidenskabelige Grundsætninger rigtig ledet Maade. Jeg er fuldkommen overbevist om, at Skovbetjentenes Røer ere ligesaa humane — havde jeg nær sagt — overfor Planterne som de Privates Røer, det vil sige, de ere ligesaa velopdragne.